

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4879/2021
22.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вулетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Суботици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гжрр 597/20 од 04.06.2021. године, у седници одржаној 22.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гжрр 597/20 од 04.06.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гжрр 597/20 од 04.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици Прр1 407/19 од 18.05.2020. године, ставом првим и другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужили на име имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 42.750,11 динара на име главног дуга и 87.756,19 динара на име камате на главни дуг обрачунате до 11.05.2009. године. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев у преосталом делу, којим је тужила тражила исплату законске затезне камате на износ од 87.756,19 динара, надаље на износ од 42.750,11 динара почев од 11.05.2009. године до исплате, као и ради исплате законске затезне камате на износ од 64.941,33 динара (део потраживања које је исплаћено) од 11.05.2009. године до дана правноснажности решења о главној деоби 30.08.2019. године. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 23.400,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Вишег суда у Суботици Гжрр 597/20 од 04.06.2021. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиле и тужене и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 14.400,00 динара. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова састава жалбе у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу одлуке о камати на износ главног дуга, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за имовинску штету која је тужили изазвана повредом права на суђење у разумном року, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати (на име главног дуга и камате на главни дуг обрачунате до 11.05.2009. године). О овом праву тужиле, висини тражене накнаде и камати судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, а тиче се примене одредаба члана 85. и 93. Закона о стечају, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Такође, пресуде нижестепених судова не одступају од закључка Врховног касационог суда Сп. 6/2016 од 02.11.2018. године, допуњеног на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године, у погледу законске затезне камате на потраживања утврђена правноснажним пресудама против дужника – друштвених предузећа у стечају, која се обрачунава до дана отварања стечајног поступка.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужиле побија се правноснажна одлука у делу којим је одлучено о камати на износ главног дуга, односно о периоду за који тужила има право на ово потраживање.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), да камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

У конкретном случају, ревизија је изјављена против одлуке у делу којим је одлучено о камати на главни дуг (периоду за који тече камата), дакле против дела пресуде којим је одлучено о споредном тражењу тужиље које не чини њено главно потраживање, то је и ревизија тужиље недозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић